

Písně o návratu jsou věčné a nespočetné, neboť v prvních Pěti stech Ysgramorových Družiníků, kteří prokляли cestu do právoplatného domova lidstva, hořel takový oheň, jenž nikdo neviděl již od dávných dnů. Doslova každá loď nesla posádku, která vykonala tolik legendárních činů, že by uživily pýchu jakéhokoliv národa po mnoho tisíce let. A během této doby osidlování zemí kráčely tucty Družiníků, kteří vnášeli světlo pravých bohů do pohanských světů elfů a bestií.

Byli to sice smrtelníci, ale časem každý z nich ochutná slávu Sovngardu.

Stalo se to během jednoho z nepočítaných roků po opětovném dobytí Saarthalu, kdy posádka Chriona zkoušela své štěstí ve východních zemích u Rudé hory. Byli utáboření, obklopení těly vražedných elfů, kteří se jim snažili namluvit, že přicházejí s mírem v srdci. Kapitánem Chrionu byl ale bystrý Rhorlak, který oněm lhářům z jižních zemí nedopřál ani špetku milosti, přesně jak mu jeho pán a zvěstovatel Ysgramor přikázal.

A právě během popíjení a oslav vítězství je vyhledal mladý a udýchaný posel ze sesterské posádky Kaal Kaazu. Chlapec (jehož budou písně nazývat Asgeirem) uběhl ze zkrvavených polí Zahaleného slunce šílenou rychlostí nepředstavitelnou vzdálenost, jen aby doručil zprávu všem, kteří budou naslouchat. Když dorazil k nim do tábora, vydal ze sebe nejprve silný vzlyk a teprve pak se jeho srdce uklidnilo natolik, aby mohl vyslovit tu strašnou novinu, že mocný Ysgramor vydechl naposledy.

Asgeir pak ve svém rychlém běhu pokračoval, aby se to i ostatní posádky dozvěděly co nejdříve (neboť jich tou dobou kráčelo zemí spousta a právě jim dnes vděčíme za náš odkaz) a Chrionův tábor upadl do bezútěšného smutku. Okolo ohňů seděli ti nejstatečnější muži a nejdivočejší ženy, kteří kdy svými kroky poctili písek této země, a k jejich pokoření stačila pouhá jediná zpráva. My, kdož stojíme v záři slunce, známe Ysgramorovu slávu jen skrze záblesky historie, ale tito Družiníci ji poznali na vlastní oči a taková ztráta pak tíží srdce natolik, že nelze ani slovy vyjádřit, jak moc se tím změnil jejich pohled na svět.

A příběhy vskutku vypráví o tom, jak Rhorlak, ten nejzocelenější a nejneohroženější ze všech kapitánů, klesl žalem k zemi a že již nikdy nezvedl svou mocnou sekeru. Zpráva se šířila jako temný mrak putující po obzoru a v celém Tamrielu se postupně začaly rozsvěcovat oslnivé ohně v tiché úctě za padlého generála a vojevůdce.

Tak končí období návratu a s ním i prvotní sláva všech pěti set Družiníků Ysgramora, který byl zvěstovatelem pro nás všechny.